

[Poul Hartling.]

ringen om at gå ind i en inflationsbekæmpende politik.

Jeg udtrykker min tilfredshed med, at regeringen vil modtage vort dagsordensforslag, og at regeringspartiet — hvad jeg sådan forstod mellem linjerne — vil stemme for det. Jeg finder, at det er en rigtig indstilling.

Det er blevet hævdet, at det var almindeligheder, der stod i dette dagsordensforslag; det vil jeg gerne sige 3 ting om.

For det første understreger denne opfordring i motiveret dagsordens form vor opfattelse af, at inflationsproblemet er noget afgørende, noget centralt, og det er ikke uvigtigt at få det understreget.

For det andet peger vi på en indkomspolitik eller i alt fald på noget, som kan være led i en indkomspolitik. Vi kunne frygte for, at regeringen ville være for afhængig, måske også for frygtsom til at turde sige et klart ord forud for de lønforhandlinger, som skal foregå til efteråret. Jeg er mig meget vel bevidst, at inflationsbekæmpelse drejer sig ikke kun om lønninger; vi har fra venstres side medvirket til en lovgivning om priser nu i forrige måned, vi har medvirket til en lovgivning om en bedre statistik, men det er da klart, at inflationsudviklingen også hænger sammen med indkomsterne og med det forhold, der er imellem indkomsterne og den produktion, vi har.

Det kan ikke nytte, at man siger, at det er en selvfølgelig politik for regeringen at gå ind i det på den måde, vi ønsker; det har det i hvert fald ikke været hidtil, men jeg glæder mig over, at det nu er anderledes. Da vi sidste gang havde overenskomstforhandlinger, kunne man i alle de debatter, der fandt sted her i folketinget, konstatere, at regeringen netop ikke ville gå den vej, vi nu har peget på; jeg henviser til Folketingstidende 1964-65 sp. 843, 868, 1366, 1468, 2682 og 2796. Det er fra tre forskellige debatter, og hver gang er mønsteret det, at

venstres ordfører siger: vil regeringen ikke udtale sig om de indkomstforhandlinger, der er i gang, og hvilken mulighed der er for at føre en forsvarlig økonomisk politik? Herpå svarer man med forskelligt ordvalg; den daværende finansminister sagde, at han ikke fandt det realistisk at sige noget sådant. Vi har jo i dette land oplevet indkomsteksplosioner; vi oplevede en indkomsteksplosion, det var vel den største, i 1961. Hvis man læser i de økonomiske årsoversigter og de forskellige udvalgsbetænkninger, vi har fået, ser man, at der rettes en sønderlemmende kritik imod den indkomsteksplosion, som man lod passere i 1961.

Derfor må jeg mene, at det kan ikke være bare en almindelighed, at vi opfordrer til, at man nu på en mere ansvarlig måde fra regeringens side går ind i den situation, som vi skal have til efteråret. Det kan godt være, det er almindeligheder; lad os sige det på den måde, som hr. Aksel Larsen sagde det; men så er det i hvert fald almindeligheder, som socialdemokratiske regeringer har haft et stort talent for at overse, og det vil vi gerne medvikre til at hindre. Den 15. oktober begynder overenskomstforhandlingerne i virkeligheden igen; hvad der sker i dem, vil være afgørende for Danmarks økonomiske situation; hvad der sker i statens lønpolitik, vil også være afgørende. Hvem har glæde af kunstige lønforhøjelser, der er inflationsskabende, og som man bagefter under store anstrengelser og med mange omsvøb skal suge ind i statskassen? Derfor må jeg mene, at det er en rigtig ting, folketinget her pålægger regeringen.

Det tredje, jeg vil fremhæve, er, at der i dagsordensforslaget peges på en udgiftspolitik. Jeg anerkender gerne det arbejde, som gøres, og som finansministeren nævnte; der gøres et meget dygtigt og flittigt arbejde dér. Alligevel er det rigtigt, at der blev lovet os en 3-årig oversigt, og den blev udsat; nu er den lovet igen, vi er tilfredse med,